

[Hjermind.]

tyske Folk gjorde, at man ikke kunde betragte dette, at de f. Eks. meldte sig til Fronttjeneste hos Tyskerne, paa samme Maade, som naar det drejede sig om Personer uden denne Tilknytning. Der er ingen i Udvalget, der har hævdet det Standpunkt, at Tilknytning til det tyske Folk skulde betyde, at Handlingen blev straffri. Man har fra alle Sider erkendt, at det var nødvendigt for den danske Stat at hævde Landsforræderibegrebet over for alle danske Statsborgere, ogsaa over for dem, der efter deres Opdragelse eller Afstamning følte sig særlig knyttet til det tyske Folk, men man kan ikke se bort fra, at det gør Forholdet mere forklarligt for de paagældende, at der for dem har bestaaet en eller anden Form for Afhængighedsfølelse over for det Folk, de følte sig knyttet til, og der er derfor i Ændringsforslaget udtrykkeligt givet Mulighed for at nedsætte Straffen til Fængsel i 1 Aar. Men der er altsaa — det fastholder jeg — ingen i Udvalget, der har ment, at Forholdet skulde være straffrit, og jeg tror ikke, der er noget Land i Verden, der roligt vil kunne se paa, at dets Borgere trækker i Fjendens Uniform og gaar med paa Fjendens Side, hvad saa end Motivet har været.

Der er ved denne Ændring, der betyder en Nedsættelse af Straffen, særlig tænkt paa de Medlemmer af det tyske Mindretal, der har gjort tysk Fronttjeneste uden for Danmark. Det drejer sig, saa vidt det er oplyst for Udvalget, om ca. 700 Personer, og Bestemmelsen betyder, at disse Folk antagelig i Løbet af kort Tid vil kunne frigives. Der er kun afsagt to Domme i disse Sager, og den højtærede Justitsminister vil nu faa Mulighed for at udvirke Benaadning, saafremt der skulde komme til at foreligge aabenbare Ubilligheder i Forhold til de faa Domme, der er afsagt efter den gældende Lov.

I Anledning af de Bemærkninger, der er fremsat om dette Spørgsmaal, vil jeg gerne sige, at jeg allerede den 9. April 1946 tilskrev den højtærede Minister om denne Sag og gjorde opmærksom paa, at det forekom mig meget betænkeligt, at der i Sønderjylland stadig henstod et saa stort Antal Sager, der ikke var ført frem til Afgørelse for Retten, ligesom jeg gav Udtryk for, at det efter min Opfattelse maatte paahvile Anklagemyndigheden at foranledige disse Sager fremmet mest muligt og at foranledige saadanne fængslede Personer løsladt, som allerede havde været undergivet Internering eller Fængsling i saa lang Tid, at det efter Anklagemyndighedens Opfattelse kunde gaa

lige op med den forskyldte Straf, men naturligvis saaledes, at Sagen bagefter blev gennemført til Dom.

Der har for Udvalget foreligget adskillige Oplysninger om disse sønderjyske Sager, som har optaget en stor Del af Udvalgets Tid. Det er oplyst for Udvalget, at Rigsadvokaten den 23. November 1945 forelagde den højtærede Minister Spørgsmaalet om Tiltalerejsning over for Medlemmer af det tyske Mindretal, hvorefter Ministeren den 10. December 1945 besluttede, at dette Spørgsmaal ikke skulde afgøres, før der var truffet Afgørelse med Hensyn til de Spørgsmaal, der overvejedes i Udvalget angaaende Ændringer i Forræderilovgivningen. Efter at jeg har rejst dette Spørgsmaal over for Ministeren i Udvalget, har jeg set, at man bl. a. i den socialdemokratiske Provinspresse har taget Spørgsmaalet op og gjort nogle Bemærkninger derom. Jeg vil om denne Sag sige, at mange Betragtninger kan anføres til Gunst for den Fremgangsmaade, den højtærede Minister har valgt, men jeg maa alligevel fastholde, at der paa dette Omraade kunde have været handlet anderledes fra Anklagemyndighedens og altsaa fra den højtærede Ministers Side, og at man kunde have faaet disse Sager fremmet i Stedet for at lade dem hvile fra December til nu. I hvert Fald maa det da nu være saaledes, at de Medlemmer af det tyske Mindretal, der har gjort Fronttjeneste, maa kunne forvente, at disse Sager straks bliver taget op til Afgørelse.

Altsaa, Resultatet af Drøftelserne om Straf bliver dette, at der efter § 10, 3die Stykke, bliver et Minimum paa 10 Aar, efter § 10, 2det Stykke, et Minimum paa 4 Aar, og i øvrigt bliver Mindstestraften 2 Aar. Den Revision, der var foreslaaet i den højtærede Ministers oprindelige Forslag af 1. Februar, falder bort. Der staar ogsaa i Betænkningen, at der er Enighed om, at den almindelige Revision af Domme bortfalder, og for saa vidt kunde Ændringsforslaget til § 2 helt have været undværet, hvis ikke der ogsaa havde været Tale om Ændring af Regelen om Fortabelse af almen Tillid; for det er jo i den Forbindelse nødvendigt, at der gives Regler derom, saaledes at Fortabelsen af almen Tillid erstattes med Fortabelse af Rettigheder, og saaledes at det, saafremt Straffen bliver nedsat ved Benaadning, bliver saaledes, at Rettighedsfortabelse og Prøveløsladelse efter § 3 bliver indrettet efter den Straf, den paagældende efter Benaadningen skal have.

Det er efter baade Betænkningen og de Bemærkninger, Udvalgets ærede Ordfører